

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **M. F.**, narozený dne ...
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Schinnenburgovou
sídlem V Nových domcích 13, 102 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017 č. j. 7004-2/2017-900000-302,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhal podanou žalobou vyslovení nicotnosti, in eventum zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017 č. j. 7004-2/2017-900000-302, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“) ze dne 9. 12. 2016 č. j. 180123-9/2016-510000-11. Tímto rozhodnutím správce daně nevyhověl žádosti žalobce o povolení posečkáni, rozložení úhrady daňového nedoplatku na splátky v přepočtu v celkové výši 126 993 206,59 Kč (4 697 710,45 €) podle zaslaného vyrozumění o nedoplatku vydaného celním úřadem dne 8. 9. 2016 č. j. 164117/2016-510000-42.1.
2. Proti shora uvedenému žalobce brojí podanou žalobou.
3. V žalobě žalobce poukazuje na to, že správce daně v rozhodnutí uvedl, že na základě Směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. 3. 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání

pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále též „Směrnice“), byl správci daně postoupen daňový nedoplatek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, správce daně spletl pojmy, což nemá na věc vliv. S tímto vyjádřením žalobce nesouhlasí. Podle žalobce není zřejmé, podle jakého právního rámce a z jakých důvodů správní orgány konaly vůči žalobci, jelikož Směrnice nezná institut postoupení daňového nedoplatku. Podle žalobce se nemohlo jednat o žádost o vymáhání pohledávky daňového orgánu SRN. Rozhodnutí, ze kterého vychází *Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, na něž se vztahuje směrnice Rady 2010/24/EU* referenční číslo DE_16031242016_20160715_UIPE_1 (dále též „jednotný doklad“), není nenapadnutelným vykonatelným titulem a zvláštní odůvodnění podle Směrnice nebylo dožadujícím orgánem v žádosti uvedeno. Žalobce současně upozorňuje, že německé dožádání nesplňuje formální náležitosti, a to sdělení, že se jedná o daňový dluh tří daňových dlužníků dlužících společně a nerozdílně. Žalobci je přitom známo, že proti daňovému výměru SOS-0330-03719-11-2011-4600 vede jeden z nich spor. Z 3 str. jednotného dokladu vyplývá, že žalobce je hlavním dlužníkem, ačkoli je spoludlužníkem s dalšími dvěma dlužníky, žádný není hlavním dlužníkem. Není přípustné, aby správní orgány bez právního základu měnily právní postavení žalobce. Jelikož není splněn předpoklad žádosti o vymáhání pohledávek podle čl. 11 Směrnice, považuje úkony správních orgánů za nicotné. Žalobce rovněž brojí proti částce 88 334 € (clo - poplatek z prodlení), její vymáhání nemá oporu v řízení vedeném na území SRN. Podle žalobce byl žalovaný povinen vyzvat dožadující orgán k doplnění či opravě chyb. Žalobce dále odkazuje na svá podání z předchozího řízení s tím, že bude-li soud považovat vyličení rozhodujících skutečností, popř. žalobcem označené důkazy za nedostatečné, popř. že odkaz na předcházející správní řízení je nepřipustný, žádá žalobce soud, aby ho poučil.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Považuje za vhodné zdůraznit, že napadenému rozhodnutí předcházelo mezinárodní vymáhání pohledávky německých celních orgánů za žalobcem, v níž česká strana jednala na základě žádosti německých celních orgánů o vymáhání nedoplatku podle zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZMP“) a podle Směrnice. Odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí, v němž je vymezen předmět a rozsah přezkumu před celními orgány v daňovém řízení. V daném řízení žalobce toliko požadoval povolení posečkání podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), o rozložení úhrady nedoplatku do jednotlivých splátek. Správní řízení bylo vedeno z podnětu žalobce dnem, kdy celní úřad obdržel žádost o splátkový kalendář. Toto řízení bylo návrhové, plně v dispozici žalobce, který může žádat o posečkání i opakovaně. V řízení se toliko posuzovalo, zda je naplněn některý z taxativních důvodů pro povolení posečkání podle § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu. Pouze tím je určen rozsah řízení. Žalovaný i přesto námitky vztahující se k mezinárodnímu vymáhání vypořádal, zejména na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí správce daně se žalobce dozvěděl právní základ, na kterém správce daně ve věci konal. Nesprávná formulace správce daně, který v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že mu byl postoupen daňový nedoplatek na základě Směrnice, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jednalo se o formulační nepřesnost. Nesouhlas žalobce nemůže ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí formulaci upřesnil, tím odstranil pochybnosti. Odkaz správce daně na Směrnici byl případný, smysl bylo možno dovodit z textu rozhodnutí správce daně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8.

2007 č. j. 6 Ads 87/2006-47, jeho požadavkům vycházejícím ze specifikovaného rozhodnutí vyhověl. Jednalo se o informaci žalobci jako dlužníkovi, že v jeho věci je evidován nedoplatek, z jakého titulu nedoplatek vznikl a upozornění na důsledky spojené s neuhrazením po jeho splatnosti. Námitky stran nedostatků v rámci mezinárodního vymáhání nelze účinně uplatnit v tomto řízení, kde bylo posuzováno, zda byl dán důvod pro povolení ulehčení úhrady nedoplatku v podobě povolení splátek. Žalovanému nepřísluší posuzovat zákonnost titulu pro vymáhání finanční pohledávky a ani jednotného dokladu z jiného státu, který byl nedílnou součástí žádosti, který byl celním úřadem dán žalobci toliko na vědomí. Námitky k existenci či neexistenci daňové pohledávky, jakož i různých skutkových či právních pochybení v řízení před německým celním orgánem, nemohou v předmětné věci obstát.

5. V replice ze dne 6. 7. 2017 žalobce setrval na své argumentaci. Nad rámec shora uvedeného doplnil, že na území SRN vede řízení proti předmětné pohledávce jeho spoludlužník L. R. Dále uvedl, že dne 28. 6. 2017 žalovaný vydal exekuční příkaz č. 175108865. Navrhuje soudu, aby učinil dotaz na HZA Hamburg-Stadt (Hauptzollamt Hamburg-Stadt, pozn. soudu), k pohledávce jmenovaného spoludlužníka.
6. Žalovaný v duplice ze dne 24. 10. 2017 nad rámec vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce až po zamítnutí posečkání rozložení úhrady nedoplatku formou splátkového kalendáře začal brojit proti jednotnému dokladu a proti žádosti o poskytnutí mezinárodní pomoci. Takové námitky však do posuzovaného řízení podle žalovaného nespádají. Žalovaný uvádí, že ze str. 3 a 7 jednotného dokladu je patrné, že v případě žalobce se jedná o tzv. hlavního dlužníka. Podle § 28 odst. 1 ZPM nepřísluší tuzemskému správnímu orgánu posuzovat zákonnost jednotného dokladu ani původního titulu k vymáhání pohledávky v jiném státě. Žalobce ani blíže neodůvodnil, proč by žalovaný v řízení o posečkání se měl dotazovat dožadujícího orgánu, zda je splněn čl. 11 Směrnice. Podle zmiňované právní úpravy je zjevné, že německý orgán coby orgán dožadující nežádal české celní orgány o vymáhání pohledávky, pokud by byla dlužníkem v Německu napadena. Podle žalovaného návrh na provedení důkazu dotazem na HZA Hamburg-Stadt nesouvisí s předmětem řízení, nebyl ani vznesen v daňovém řízení.
7. Žalobce v triplice ze dne 22. 11. 2017 nad rámec shora uvedeného brojlil proti německým písemnostem HZA Hamburk, které k triplice připojil.
8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, s takovým vyřízením věci žalobce výslovně souhlasil, žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), takže jeho souhlas je dán konkludentně.
9. Stěžejní otázkou sporu je, zda mají vznesené námitky brojící proti jednotnému dokladu a žádosti o poskytnutí mezinárodní pomoci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, respektive zda v kontextu žalobních námitek mohlo být napadené rozhodnutí vydáno, a není-li tak aktem neexistujícím. Městský soud se neztotožnil se žalobcem.
10. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
11. Dne 15. 7. 2016 žalovaný obdržel od Bundesstelle Vollstreckung Zoll, Německo, *Žádost o vymáhání a/nebo o předběžná opatření* na základě čl. 10 Směrnice, a to žádost o vymáhání

pohledávky, referenční číslo DE_CZ_16031242016_092016_20160715_abc_RR (dále též „žádost o vymáhání pohledávky“), kterou postoupil k vyřízení správci daně. Součástí žádosti byl jednotný doklad (ref. č. DE_16031242016_20160715_UIPE_1). V žádosti o vymáhání pohledávky v bodě 3. jsou zaškrtnuta, políčka, že „pohledávka je předmětem dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě; ...pohledávka nebyla napadena; ...ve státě dožadujícího orgánu byly použity příslušné postupy k vymáhání pohledávky, které však nevedly k úplnému uhrazení pohledávky“. Je zde uvedeno číslo účtu, kam má být provedena platba; žalobce jako daňový subjekt, je označen datem narození a bydlištěm. Pod bodem 6. této žádosti je uvedeno, že daňový subjekt je podle jednotného dokladu „hlavní dlužník“, má daňové povinnosti pro: daň z přidané hodnoty, daň spotřební, a clo, které jsou konkretizované; tyto pohledávky jsou původní a jsou předmětem dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státě, v celkové částce 126 993 206,59 Kč, což je 4 697 710,45 €. Z jednotného dokladu vyplývá v tomto odstavci uvedený dluh daňového subjektu na dani z přidané hodnoty, na spotřební dani, a na clu, včetně příslušenství v částce uvedené v Kč i v €, vyměřený německými celními orgány. Na straně 3, 5 a 7 jednotného dokladu je uvedeno, že daňový subjekt je hlavním dlužníkem.

12. Dne 8. 9. 2016 správce daně pod č. j. 164117/2016-510000-42.1 vydal pro daňový subjekt vyrozumění o nedoplatku na částku 126 993 206,59 Kč. Uvedl v něm, že v souvislosti s postoupenou žádostí o mezinárodní pomoc při vymáhání některých finančních pohledávek, neuhradil daňový subjekt peněžité plnění uložené třemi ve vyrozumění konkretizovanými rozhodnutími. Jelikož jejich splatnost již uplynula, ode dne 17. 2. 2014 jsou podle § 153 daňového řádu účtovány úroky z prodlení. Pro případ nezaplacení bude nedoplatek podle § 175 daňového řádu vymáhán daňovou exekucí.
13. Dne 3. 10. 2016 byla celnímu úřadu doručena žádost daňového subjektu o splátkový kalendář ze dne 30. 9. 2016. Daňový subjekt v žádosti uvádí, že reaguje na vyrozumění správce daně o nedoplatku. Z důvodu vysoké částky nedoplatku nepovažuje daňový subjekt za reálné, aby v plné výši jej uhradil, má omezené finanční prostředky s měsíční mzdou 17 905 Kč čistého. Měsíčně splácí dluh německému státnímu zastupitelství v Hamburku 3 300 Kč, dluh právnímu zástupci v Hamburku 3 050 Kč a úvěr ze stavebního spoření ve výši 4 000 Kč. Požádal proto o splátkový kalendář s měsíční splátkou v částce 1 500 Kč. K následné výzvě celního úřadu daňový subjekt doplnil, že má výdaje za SIPO 7 440 Kč, životní pojištění u pojišťovny Aegon ve výši 1 500 Kč, penzijní připojištění u pojišťovny Allianz ve výši 1 500 Kč, a je ručitelem kontokorentního úvěru v bance ČSOB ve výši 350 000 Kč za společnost MOJ s.r.o., jejímž je jednatelem.
14. Dne 9. 12. 2016 celní úřad rozhodnutím nevyhověl žádosti o povolení splátkového kalendáře, neboť daňovým subjektem nebyla navržena výše splátek v částce odpovídající úhradě celé daňové povinnosti ve lhůtě pro placení daně, což je do dne 31. 12. 2019. Navrhovaná splátka ve výši 1 500 Kč není přiměřená v poměru k daňovému nedoplatku a v souvislosti se stanovenou lhůtou pro placení daně, přičemž rozložení úhrady na splátky nelze povolit na dobu delší než je lhůta pro placení daně. Nebylo by reálné, aby dlužná částka byla celá ve stanovené lhůtě v navrhovaných splátkách uhrazena. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
15. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správce daně. V odůvodnění uvedl, že poté, co dne 15. 7. 2016 obdržel od německého celního orgánu žádost o vymáhání nedoplatku na dani z přidané hodnoty, spotřební dani, a cle, s příslušenstvím v souhrnné výši 126 993 206,59 Kč, postoupil tuto žádost německých orgánů správci daně jako orgánu

pověřenému k realizaci úkonů při poskytování mezinárodní pomoci v posuzované věci. Z německé strany nedošlo k postoupení daňové pohledávky, nýbrž došlo k postoupení žádosti, na základě níž má být poskytnuta mezinárodní pomoc při jejím vymáhání. Tato nepřesnost nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí celního úřadu, které se týká posouzení důvodů k povolení posečkání, a to rozložení úhrady nedoplatku do splátek. Rámec legislativní úpravy mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek představuje ZMP účinný od 1. 1. 2012, který transponoval Směrnici, k níž jsou dále nastavena prováděcí pravidla na základě prováděcího Nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 ze dne 18. 11. 2011. ZPM a zmiňované evropské předpisy v komplexu upravují postup a podmínky provádění mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek ve vztahu k jiným státům. Jednotný doklad představuje základ pro opatření k vymáhání pohledávky, je exekucním titulem *sui generis*. V daném případě jednotný doklad obsahuje všechny náležitosti vymezené v čl. 12 odst. 1 Směrnice, respektive v § 20 odst. 3 ZMP při vymáhání. Tvzení, že se jedná o dluh tří daňových subjektů, jež odpovídají společně a nerozdílně, nebylo ničím doloženo. Žádost o poskytnutí mezinárodní pomoci obsahuje veškeré podstatné náležitosti, jsou z ní patrné konkrétní informace o státu dožadujícího orgánu, státu dožádaného orgánu a další informace vztahující se k žádosti, pokyny pro platbu, informace o dlužníkovi, i popis všech tří pohledávek. Její součástí je podle § 20 odst. 1 ZPM při vymáhání i jednotný doklad, který byl dán na vědomí daňovému subjektu. Ze str. 3 jednotného dokladu je zřejmé, že daňový subjekt je hlavním dlužníkem. Německý celní orgán uvedl, že lze začít s vymáháním pohledávky. Uvedené informace postačují k tomu, aby mohla být provedena mezinárodní pomoc v souladu s ZMP. V dané věci nebyly shledány žádné formální ani materiální nedostatky žádosti o poskytnutí mezinárodní pomoci, ani nevyplynuly skutečnosti, které by bránily provedení daňové exekuce. K částce 88 334 € žalovaný uvedl, že není v jeho kompetenci jakkoli řešit námitky k pohledávce vzniklé v jiném členském státě, nepřísluší mu proto ani posuzovat oprávněnost jejího vzniku, změny, či příp. zániku, včetně jejího příslušenství.

16. Městský soud předně považuje za vhodné připomenout předmět správního řízení. Žalobce poté, co disponoval shora uvedeným vyrozuměním správce daně o nedoplatku ze dne 8. 9. 2016, dne 30. 9. 2016 požádal správce daně o rozložení úhrady daňového nedoplatku po splátkách v částce 1 500 Kč. Správce daně rozhodnutím ze dne 9. 12. 2016 žádosti žalobce nevyhověl. Do té doby žalobce žádné námitky ohledně dožádání německých orgánů neuplatnil. Městský soud zdůrazňuje, že předmětem napadeného rozhodnutí je toliko rozhodnutí správního orgánu o nepovolení žádaného posečkání nebo rozložení úhrady daňového nedoplatku na splátky. Ostatní námitky jdou nad rámec napadeného rozhodnutí, proto se k nim soud vyjadřuje v zásadě v návaznosti na rozsah napadeného rozhodnutí.
17. Městský soud se v první řadě zabýval námitkou nicotnosti, protože pokud by rozhodnutí byla nicotná, vypořádání zbylých námitek by bylo nadbytečné. Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck,

Praha, 2003, s. 136-141). K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“ Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadeného rozhodnutí neshledal. Žalobce staví svou námitku nicotnosti v dané věci na tvrzení, že správní orgány neměly konat na základě vadného dožádání. Městský soud se neztotožnil s žalobcem, že by žádost německých orgánů byla vadná, jak bude uvedeno níže.

18. Podle § 17 odst. 1 ZMP *na žádost kontaktního orgánu jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky.*
19. Podle § 4 odst. 1 písm. a) ZMP *kontaktním orgánem je ústřední kontaktní orgán.*
20. Podle § 9 odst. 1 ZMP *kontaktní orgán může pověřit uskutečněním úkonů při poskytování mezinárodní pomoci podřízeného správce daně a dohlíží na jejich provedení.*
21. Podle § 20 odst. 1 ZMP *Součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky je jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu.*
22. Podle § 20 odst. 2 ZMP *Jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice.*
23. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o celní správě*“), *celními úřady jsou Celní úřad pro hlavní město Prahu.*
24. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o celní správě *celní úřad vykonává působnosti, stanoví-li jiný právní předpis nebo přímo použitelný předpis Evropské unie, že je vykonávají celní orgány.*
25. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o celní správě *Generální ředitelství cel vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného celním úřadům.,*
26. Z citované právní úpravy a ze správního spisu je zřejmé, že celnímu úřadu jako správci daně žalobce bylo postoupeno od žalovaného dožádání zaslané německou stranou, na jehož základě správce daně vydal vyrozumění o nedoplatku žalobci. Žalobce na vyrozumění o nedoplatku reagoval tak, že požádal správce daně o splátkový kalendář. Rozhodnutí správce daně a jeho odvolacího orgánu žalovaného byla vydána věcně příslušnými správními orgány. Nejedná se tudíž o rozhodnutí nicotná.
27. K žádosti o povolení posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
28. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),*
a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,

- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,*
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,*
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo*
- e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.*

29. Podle § 156 odst. 5 daňového řádu *posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně.*
30. V rámci správního řízení iniciovaného žalobcem, který se domáhal toliko splátkového kalendáře, správce daně posuzoval, zda je naplněna některá z taxativně vymezených podmínek podle § 156 odst. 1 daňového řádu, aby mohl posečkání, případně rozložení na splátky povolit. Rozsah jeho přezkumu vymezuje výše citované ustanovení § 156 odst. 1 daňového řádu. Je třeba zdůraznit, že žalobce proti závěrům správce daně, který žalobci splátky nepovolil, fakticky nebrojí. Jeho námitky se vztahují toliko k dožádání německých orgánů. Postoupení žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání některých finančních pohledávek německými orgány není uvedeno v podmínkách podle § 156 odst. 1 daňového řádu.
31. Rozsah přezkumné pravomoci soudu je dán předmětem správního řízení, v rámci něhož bylo vydáno napadené rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005 č. j. 6 Ads 12/2004-101). S přihlédnutím k výše definovanému předmětu dotčeného správního řízení, v němž byly toliko posuzovány důvody pro povolení rozložení úhrady daňového nedoplatku na splátky, soud ve vztahu k námitkám, které se týkají rozhodnutí německých orgánů, vyslovil první dílčí závěr, a sice že tyto námitky jsou irelevantní ve vztahu k přezkoumávanému napadenému rozhodnutí, neboť se netýkají předmětu řízení. Exekuční titul mají německé orgány v tamním řízení, zde se jedná o právní pomoc při vymáhání dluhu.
32. Pro úplnost městský soud dodává, že žalovaný se námitkami žalobce vztahujícími se k dožádání německých orgánů podrobně zabýval na str. 2 až 6 napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje, a s nimi se ztotožňuje.
33. Městský soud k tomuto doplňuje, že již ve vyrozumění správce daně o nedoplatku ze dne 8. 9. 2016 byl žalobce informován, že správce daně vydal toto vyrozumění v souvislosti s postoupenou žádostí německých orgánů o mezinárodní pomoc při vymáhání finančních pohledávek, které žalobce neuhradil. V následně vydaném prvostupňovém rozhodnutí rozhodoval správce daně na návrh žalobce o povolení splátek, v tomto rozhodnutí na str. 1 v prvním odstavci odůvodnění přitom správce daně uvedl, že „*podání daňového subjektu označené jako, Žádost o splátkový kalendář, čj.: 164117/2016-510000-42.1 se vztahuje dle zaslaného vyrozumění o nedoplatku vydaného celním úřadem dne 08.09.2016 pod čj. 164117/2016-510000-42.1 k daňovému nedoplatku v přepočtu v celkové výši 126.993.206,59 Kč (4.697.710,45 EUR), který byl postoupen na základě Směrnice Rady ...*“ K citovanému žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí doplnil, že „*nedošlo proto k postoupení daňové pohledávky, jak nepřesně v napadeném rozhodnutí uvedl celní úřad, ale k postoupení žádosti o vymáhání pohledávky, na základě níž má být poskytnuta mezinárodní pomoc při jejím vymáhání. Tato drobná nepřesnost, které se celní úřad zřejmě omylem dopustil, však nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které se z hlediska předmětu řízení dotýká posouzení důvodů pro povolení posečkání v podobě rozložení úhrady nedoplatku do splátek.*“

Městský soud k uvedenému dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí napadené posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit odvolací orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47), jako tomu bylo v daném případě. Žalobce se z rozhodnutí správce daně nemohl domnívat, že na základě Směrnice byl postoupen daňový nedoplatek, neboť byla českým orgánům postoupena žádost orgánů německých, jak žalobce zjistil již z předchozího vyrozumění o nedoplatku ze dne 8. 9. 2016, které mu zaslal správce daně. Na tuto informaci žalobce reagoval žádostí o splátkový kalendář. Uvedená formulace správce daně tudíž nemá žádný vliv na rozhodnutí správce daně o žádosti žalobce o povolení splátek, ani nemá vliv na napadené rozhodnutí, jelikož s jejich obsahem nesouvisí.

34. Z uvedeného soud dovodil druhý dílčí závěr, že důvody, z jakých správní orgány konaly vůči žalobci, byly žalobci dostatečně známy již z vyrozumění o nedoplatku. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, nýbrž účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007 č. j. 6 Ads 87/2006). Nesouhlas žalobce s napadeným rozhodnutím ještě neznamená, že je nezákonné.
35. Právní rámec dožádání německých orgánů městský soud shledal v souladu s právní úpravou. Podle čl. 12 bodu 1 Směrnice *ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě. Tento jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě odráží základní obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky a je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožádaném členském státě. Nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě. Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky obsahuje alespoň tyto informace: a) informace důležité pro určení původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky, popis pohledávky, včetně jejího charakteru, období, jehož se pohledávka týká, veškerá data důležitá pro její vymáhání, jakož i výši pohledávky a její různé složky, jako např. jistina, naběhlý úrok atd.; b) jméno a jiné údaje důležité pro identifikaci dlužníka; c) název, adresu a další kontaktní údaje týkající se i) úřadu odpovědného za vyměření pohledávky, a pokud jde o jiný úřad, ii) úřadu, kde lze získat další informace týkající se pohledávky nebo možnosti napadnout platební povinnost.* Totožná právní úprava nalézá oporu v § 20 odst. 1 až 3 ZMP. V daném případě žádost německých orgánů jednotný doklad obsahovala, a ten má všechny náležitosti vymezené v čl. 12 odst. 1 Směrnice, resp. podle § 20 odst. 3 ZMP. Právní úpravu dostatečně popsal žalovaný, s jeho vyjádřením se soud ztotožňuje a na napadené rozhodnutí odkazuje. Pokud žalobce nesouhlasil s obsahem dožádání a jednotného dokladu, jak jsou popsány shora, nedoložil soudu, co mu bránilo námitky uplatnit před německými orgány.
36. Žalobce dále tvrdí, že dluh je rozdělen společně a nerozdílně mezi tři spoludlužníky, jeden z nich vede spor s německými orgány, a žalobce není hlavním dlužníkem. Takovéto tvrzení žalobce ze žádosti německé strany, ani z jednotného dokladu nevyplývá. Na straně 3, 5 a 7 jednotného dokladu německé orgány zdůraznily, že žalobce je hlavním dlužníkem. Žádná svévolná změna právního postavení žalobce ze strany českých správních orgánů nebyla zjištěna. Takové námitky měl žalobce uplatnit před německými orgány. Uvedená tvrzení žalobce jsou ve vztahu k napadenému rozhodnutí o nepovolení splátkového kalendáře rovněž irelevantní. V právě projednávané věci žalobce nedoložil, co mu v uplatnění námitek v tamním řízení před německými orgány bránilo. Z právní úpravy

ostatně vyplývá, české správní orgány nejsou oprávněny zkoumat obsah jednotného dokladu, z něž vyplývá zásada presumpce správnosti [Podle § 28 odst. 1 písm. c) ZMP příslušnost k posouzení zákonnosti nebo správnosti napadených úkonů a dokumentů tuzemskému orgánu veřejné moci nepřislouží posouzení zákonnosti nebo správnosti jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu.]

37. Nesouhlas žalobce s částkou 88 334 €, který tvrdí, že uvedená částka nemá oporu v řízení před německými orgány, je v daném správním řízení ve vztahu k napadenému rozhodnutí o nepovolení splátkového kalendáře rovněž irelevantní.
38. Doklady obdržené z německé strany městský soud s ohledem na shora uvedené považuje za kompletní. Žalobce ničím relevantním nedoložil, z jakého důvodu měly správní orgány žádat německou stranu o doplnění či opravu zaslané žádosti.
39. Žalobce odkázal soud, aby rovněž zkoumal námitky a vyjádření podané ve správním řízení. K takovému požadavku žalobce soud dodává toliko, že s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétním odkazem mimo samotnou žalobu [srov. § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, resp. jiná podání, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jí tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Za žalobní bod tak nelze považovat odkaz žalobce na obsah jiného podání; tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne ze dne ze dne 30. 11. 2011 č. j. 5 As 5/2011-68, ze dne 18. 7. 2013 č. j. 1 Afs 54/2013-36, ze dne 23. 1. 2014 č. j. 9 Afs 46/2013-26, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013-37; ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 As 121/2013-40).
40. Žalobce dále požadoval, aby jej soud poučil. K takovému požadavku soud uvádí, že žalobce byl ve správním řízení na území České republiky a současně ve správním řízení na území i SRN, a současně v předmětném řízení před soudem zastoupen jednou totožnou zástupkyní, právní profesionálkou, advokátkou shora jmenovanou, která advokacii vykonává na území obou států. Městský soud je toho názoru, že není nevyhnutelnou podmínkou, aby poučoval zástupkyni, právní profesionálku, jak a co má žalovat a jaké má soudu předkládat důkazní prostředky, když u jmenované advokátky lze důvodně vycházet z předpokladu, že právo zná. Soud by tím zasahoval nepřipustně do řízení před soudem, a porušil by zásadu dispozitivnosti shora vyloženou. Současně soud konstatuje, že každý si svá práva má hájit a soud musí v řízení vystupovat nestranně.

41. K tvrzení žalobce v replice a triplice o spoludlužníkovi a k požadavku žalobce, aby soud učinil dotazy na HZA Hamburg-Stadt, soud odkazuje na znění § 71 odst. 2 s. ř. s., podle něž je možné rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, ve smyslu § 72 odst. 1 pouze do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Jelikož námitky z repliky a tripliky byly soudu uvedeny až po této lhůtě, soud se jimi nemohl zabývat.
42. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobce pak nebyl v řízení procesně úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu

